

Wyrok z dnia 22 lipca 1998 r.

I PKN 250/98

Podstawy kasacji z art. 393¹ pkt 1 KPC nie usprawiedliwiają zarzuty dotyczące ustalonego stanu faktycznego.

Przewodniczący SSN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 1998 r. sprawy z powództwa Czesławy S. przeciwko Powszechnej Spółdzielni Spożyców „S.” w B. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 5 marca 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 5 marca 1998 r., oddalił apelację powódki Czesławy S. od oddalającego powództwo przeciwko Powszechnej Spółdzielni Spożyców „S.” w B. o przywrócenie do pracy wyroku Sądu pierwszej instancji. Sąd Wojewódzki - jak to wynika z uzasadnienia powyższego wyroku - uznał, że bezzasadne były zarzuty apelacji jakoby Sąd Rejonowy nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy i dokonał niewłaściwej oceny materiału dowodowego. Wbrew tym zarzutom, Sąd Rejonowy na podstawie przeprowadzonych dowodów niewadliwie ustalił wszystkie istotne okoliczności mające znaczenie dla zasadniczej oceny, że pracodawca z uzasadnionych przyczyn wypowiedział powódce umowę o pracę i w związku z tym roszczenie pozwu nie ma podstawy prawnej w art. 45 § 1 KP. Podzielając ustalenia faktyczne i ich ocenę w świetle powyższego przepisu, dokonane przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Wojewódzki stwierdził, że wśród przyczyn wypowiedzenia znaczenie ma trwający półtora roku konflikt powódki z jej przełożoną w miejscu pracy, utrudniający funkcjonowanie

obsługiwanego przez powódkę stoiska handlowego. Jednakże sam ten konflikt nie stworzył bezpośredniej przyczyny wypowiedzenia powódce stosunku pracy. Istotniejsze znaczenie miało tło konfliktu i jego następstwa. Ze względu bowiem na niewłaściwą współpracę powódki z jej przełożoną stanowisko handlowe nie funkcjonowało jak należy, gdyż powódka będąc sprzedawcą nie informowała przełożonej o ewentualnych brakach w asortymencie towarów, wymogach i gustach klientów. Sąd Wojewódzki ponadto powołał się na wyjaśnienia Sądu Najwyższego zawarte w wyroku w sprawie I PRN 69/96, że zbytnia nerwowość i brak właściwego zainteresowania klientami nie spełnia przymiotów, które powinny cechować sprzedawcę. W tej sytuacji wypowiedzenie umowy o pracę powódce należało uznać za skuteczne, gdyż było podyktowane obiektywnie uzasadnionym dążeniem pracodawcy do zapewnienia lepszej realizacji jego zadań.

Kasacja powódki oparta została na podstawie z art. 393¹ pkt 1 KPC. Zarzuty zostały określone w ten sposób, że zaskarżony wyrok narusza art. 39 § 4 i art. 45 KP przez „błędą wykładnię, a mianowicie przyjęcie, że ustalone fakty stanowią uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia”. Wniosek kasacji dotyczył zmiany zaskarżonego wyroku i przywrócenie powódki do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając sprawę w granicach kasacji (art. 393¹¹ KPC) Sąd Najwyższy związany był niekwestionowaną w kasacji podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku. Podstawę tę - jak to wyżej przedstawiono - stanowi zasadnicze dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenie, że pracodawca z uzasadnionych przyczyn wypowiedział powódce umowę o pracę oraz ustalenia szczegółowe co do okoliczności i faktów, z których wynika przyjęta zasadność wypowiedzenia. Wszystkie te ustalenia nie mają - jak się sugeruje w kasacji - charakteru ogólnikowego, skoro dotyczą oceny konkretnych zachowań powódki w określonym czasie, w miejscu pracy i w odniesieniu do skonkretyzowanych warunków pracy, stosunków z przełożonym oraz interesów pracodawcy.

Na tle ustalonych w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, a następnie podzielonych przez Sąd Wojewódzki, „konkretnych” przyczyn uzasadniających wypowiedzenie powódce umowy o pracę, bezzasadna jest podstawa kasacji dotycząca wykładni wskazanych przepisów prawa materialnego (art. 30 § 4 i art. 45 KP).

Z uzasadnienia kasacji wynika bowiem, że jej zarzuty zupełnie pomijają podstawę faktyczną wyroku. Wnoszący kasację, z pominięciem ustaleń Sądu, przedstawił własną ocenę jednej z rozpatrzonych okoliczności, tj. że jego zdaniem, oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę jest nazbyt ogólne i z tego założenia wychodząc pośrednio wyrażał sugestię, jakoby Sąd wadliwie interpretował wskazane przepisy prawa materialnego, zakładając, że przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę nie powinny być odpowiednio „skonkretyzowane”. Taki zarzut kasacji nie ma żadnego oparcia w ustaleniach stanowiących podstawę faktyczną i prawną zaskarżonego wyroku.

Z powyższych przyczyn, skoro kasacja nie ma usprawiedliwionej podstawy, Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 393¹² KPC.

=====